

İÇİNDEKİLER

HERKESE BİR ŞEYLER OLUYOR

9

BEKLEMekten AĞAÇ OLMAK

14

DİLİNDE TÜY BİTMEK

18

BUZ KESMEK

24

KAFASI ŞİŞMEK

28

AĞZIYLA KUŞ TUTMAK

32

İŞ ÇİĞİRİNDAN ÇIKMAK

35

SONU GELMEK

38

GÖZÜ GÖRMEMEK

41

AKLI ÇIKMAK

45

KARDEŞ PAYI YAPMAK

54

SİLİP SÜPÜRMEK

56

BİRLİK OLMAK

60

CANINDAN BEZMEK

63

AKLINI KAÇIRMAK

69

GÖZLERİ YOLDA KALMAK

73

ZAMAN KAYBETMEK

75

ADAM OLMAK

77

DİLİ ÇÖZÜLMEK

81

BUZLARI ÇÖZÜLMEK

88

ÇEKİDÜZEN VERMEK

93

ALTI ÜSTÜNE GELMEK

100

KAFA PATLATMAK

106

GÖLE MAYA ÇALMAK

109

**BU KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN
ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN...**

115

**BU KİTAPTA GEÇEN DEYİMLERİN
ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN...**

116

HERKESE BİR ŞEYLER OLUYOR

Ne olduysa o pazartesi günü oldu. Aslında hafta, her zamanki gibi başlamıştı. Sıradan, alelade, normal bir pazartesi sabahıydı. En azından biz öyle sanıyorduk.

Sabah annemin **"KALK BORUSU"**yla uyanmıştık, yani çalar saatiyle. Çalar saat, önce kendisinin, sonra evdeki diğer dört kişinin; benim, babamın, annemin ve abimin başını şişire şişire bağırmaya başlamıştı.

Her pazartesi sabahında olduğu gibi hafta sonu tatilinden çıktığımıza üzülerek ve biraz sürünerek yataktan doğruldum.

***Daha doğrusu, doğrulur gibi yapıp
hızla geri yattım. Nasılsa öten,
daha ilk kalk borusuydu bu.***

Bizim evde sabahları üç ayrı kalk borusu öter: Önce annemin çalar saati zırlar, on dakika sonra babamın telefonunun alarmı çalar, tüm bunlardan yirmi dakika sonra ise annem mutfaktan odalara doğru **ÇIĞIRMAYA BAŞLAR!**

"ZIIIIIIIRRRRRRRRRRR!"

Varan biiiiir.

"Dırı dırı dırı dırı dırı dırı!"

Varan ikiiii.

"Ahmeeeeet, Mehmeeeeet! Hadi uyanın, çaylar eskidi, ay!"

Varan üüüüçç.

Bu üçüncü kalk borusu öttüğünde kalkmazsanız vay hâlinize! Çünkü annem dünyanın en başarılı gıdıklama ustasıdır.

***"Sabahları Vaktinde Uyanmayan
Çocukları Gıdıklama Enstitüsü"
diye bir şey olsa başkanı annem olur.
"Nobel Gıdıklama Ödülü" diye bir ödül verilse
hiç sektirmeden her yıl annem alır.***

O parmaklar nasıl doğru dereceyle, bedeninizin doğru bölgelerine değer; nasıl doğru bası ve ivmeyle bulunması münasip eklemleri bulup aralarına sızar; aklınız şaşar. İşte şaşmasın diye de abim ve ben ikiletmeden kalkarız.

"KALKTIK ANNİİİİİİİİ!"

Ben "abi" diyorum ama öyle dediğime bakmayın siz. Aslında abim falan değil, ikizim. Annemin karnında birlikte büyüdük kendisiyle. O zamanlardan beri tanırım, gıcığın tekidir. Yahu aynı annenin aynı karnını paylaşan,

aynı boyutlarda iki bebeksin! Yani öyle olmalısın. Ama yok! Bizimki, anne karnının çoğunu kapladığı için ben küçücük yere sığışmaya çalıştım onca ay!

HİÇ BANA "NEREDEN BİLİYORSUN?" FALAN DEMEYİN, KANITLARIM VAR! Tapu gibi ultrason fotoğrafları var elimde. Her şey ayan beyan ortada! Doktor bile, "Biri, oldukça gürbüz maşşallah! Bakın, kocaman. Neredeyse bütün karnı kaplamış. Öbürü, biraz küçük gibi ama ikisi de sağlıklı, korkmayın" dememiş mi? Demiş. Peki, ben küçük müyüm? Değilim. Neden öyle gözükmüş?

Çünkü bu gıcık Ahmet, yayık agramı gibi yayılıp işgal etmiş her yeri de ondan! O kadar işgalci bir insan ki doğum anımı bile işgal etmiş!

Anne karnı yerleşim sırasına göre önce ben doğmalıymışım. Yani yanımda Ahmet değil de normal bir insan evladı olsaymış öyle olurmuş. Ama Ahmet olduğu için, artık bana çelme mi takmış saçımdan mı çekmiş bilemeyeceğim, pırt diye önüme geçmiş doğumda.... Ben de içeride dokuz ay on gün nasıl bunaldıysam kendisinden, **"ONUN YAŞADIĞI DÜNYADA BEN YAŞAMAM!"** demişim ve doğmaktan vazgeçmişim. Doktorlar beni zar zor çıkarmışlar dışarı. Normalde, ilk bebeğin doğumundan bir-iki dakika sonra ikizin diğeri doğar. Ben tam tamına yarım saat sonra doğmuşum.

Hıh, işte bu yarım saatlik fark onu “abi”, beni “kardeş” yapmış. Yani aslında öyle yapmaz da bu gıcık sürekli “Bana abi diyeceksin! Senden yarım saat büyüğüm ben!” diye baskı yaptığı ve annemle babam da bunalıp “Abi de abine!” diye söylendikleri için öyle diyorum.

Ahmet’in hayatımdaki işgalleri bu kadarla da kalmadı üstelik! Birlikte yaşadığımız odanın, ortak kullandığımız kıyafet dolabının, beraber ders çalışmamız gereken masanın, ayakkabılığın, kalemlerin, boyaların, defter ve kitapların dörtte üçünü hep işgal etti. **ONA SORSAN, “YARI YARIYA İŞTE!” DER. ZOR YARI YARIYA!** Yarımın,

çeyreğin, dörtte üçün ve hiçin ne demek olduğunu bilecek kadar beşinci sınıf öğrencisiyiz biz!

NEYSE, KONUMUZ BU DEĞİL! Geçelim.

İşte o pazartesi sabahı, her pazartesi gibi uyanıp tam teknil mutfak masasında buluştuk. Annem, yine Ahmet'le ağızlarımıza yumurta, ceviz, tereyağlı ballı ekmek falan tıktırmaya başladı.

Bu sırada babamın çayı bitti ve kendine çay koymak için pencerenin önündeki ocakta fokur fokur kaynayan çaydanlığa doğru yürüdü. Tam çayını dolduruyordu ki elinden bardağı yere düşürmesi, bardağın şangırrrrrrttt diye kırılması, babamın ağzının beş karış açılması, pencereden dışarı bakakalması, bizim şaşkınlıkla ona dönmemiz, babamın kekeleyerek **"NE... CAA... Tİ... AAAA... Bİ... AAA... ĞA..."** gibi bir şeyler demesi, annemin fırtına gibi masadan kalkıp babamın yanına koşması, "Ne oldu Mahmut? Ay korkutma beni?" demesi, babamın titreyen eliyle pencereden bir şeyi işaret etmesi, Ahmet'le benim yanlarına koşmamız, hep birlikte pencereden dışarı bakmamız ve şok olmamız...

***İşte tüm bunlar sadece bir dakika
içinde oldu. Zaten ne olduysa
o dakikadan sonra oldu! Ne mi oldu?
Necati amca ağaca dönüştü!***

BEKLEMekten AĞAÇ OLMAK

Yüz kere gözlerimizi ovuşturmamızın, belki uyanamamışızdır diye elli kere yüzümüzü yıkamamızın, annemin otuz kez **"TÖBEE BİSMİLLAH! TÖÖÖBE TÖBEE BİSMİLLAH!"** demesinin, babamın gözlük camlarını defalarca hohlata hohlata silip yine de gözlerine inanamamasının ardından Necati amcanın yanına koştuk. Karısı Neriman teyze:

"Ahhhhh! Gitti Necati'm, gittiiiiii!" diye ağlıyor, "Gerçi gitmedi ama bahçeye kök saldııı Necati'm, a dostlaaar," diye saçmalıyor, **"KALDI NECATİ'M, KÜTÜK GİBİ KALDIİİİİİ!"** diye ağıtlar yakıyordu.

***E haklıydı kadın. Ne yapsındı?
Kimsenin şok listesinde
"kocanın ağaca dönüşmesi"
diye bir madde yazmazdı sonuçta.
Ama olan olmuştu işte.***

Dakikalar içinde tüm mahalleli, Necati amcanın yanına koştu. Bebesinden dedesine, ninesinden gencine her yaşta mahalleli Necati amcaların bahçesindeydi. Kimileri

“Ne olmuş adamcağıza?” diye tühleniyor, kimileri “Ay nefesi kuvvetli bir hoca bulsak da bir okuyup üflese” diye fikir beyan ediyor, bazıları “Doktor çağıralım, doktor!” diye söyleniyor, bazıları **NECATİ AMCANIN DALINA YASLANIP SELFİE ÇEKİYOR**, Neriman teyzeyse ağlaya ağlaya kendini yerlere atıyordu. Tüm bu hareketliliği, Ekrem amcanın sesi durdurdu. Ekrem amca, mahallemizde oturan emekli bir polis şefiydi.

“Durun dostlar, durun! Sessizliiiiik!”

Şimdi herkes sus pus olmuş, Ekrem amca'yı dinliyordu:

***“Her kafadan bir ses çıkmadan
önce Necati’ye soralım bakalım.
Ağaç olan o! Bir anlatsın ne
oldu da bu geldi başına?”***

Ekrem amca haklıydı. Hepimiz kendi şaşkınlığımıza o kadar kapılmıştık ki Necati amcaya ne olduğunu sormak, onu dinlemek aklımıza gelmemişti bile. Herkes sessizlik içinde Necati amcaya döndü. Necati amca, gözyaşlarını akıtıp dallarını sarsa sarsa anlatmaya başladı:

“NE OLDU BEN DE ANLAMADIM Kİ. Her sabah olan şeyler oldu aslında. Alarm çaldı, uyandık. Daha doğrusu, önce ben uyandım. Hep yaptığım şey, kalkıp çayı koydum ocağa. Elimi yüzümü falan yıkadım. Sonra Neriman’a seslendim, ‘Hadi kalk geç kalacağız işe’ diye. Saat 7.00’yi geçirirsem trafik oluyor, işe geç kalıyorum.

Biliyorsunuz, patronum ben. Koca şirket yönetiyorum. **ERKENDEN İŞİMİN BAŞINDA OLMALIYIM Kİ RIZ-KIM BEREKETLİ OLSUN.** Çalışanlarım da bana uysun. Ama işte bizim hanım biraz geç hazırlanır. Ben hazır olup beklerim onu uzun uzun. Sonra da geç kalırım. Öyle olmaması için de erkenden ses ederim uyansın, hazırlansın diye. Saat 6.30 muydu, neydi? Neriman da kalktı. Hazırlanmaya başladı.

**'Hadi Neriman, çabuk ol!
Kahvaltıya gel, çay oldu'**

dedim. Ben oturdum ettim kahvaltımı. O daha gelmemişti. Sonra gittim, dişlerimi fırçaladım. Giyindim hemen.

Baktım Neriman kahvaltı ediyor. Saat olmuş 6.55, daha giyinmemiş. 'Hadi Neriman, hadi!' dedim. Hızlansın diye de 'Bak ben çıkıyorum. Seni dışarıda bekliyorum, acele et!' dedim ve çıktım.

Bahçede turluyordum öyle. Beş dakika geçti, sonra on, sonra on beş... Saat 7.10 oldu, bizimki hâlâ yok. **SİNİRLENDİM TABİİ! HER SABAH AYNI ŞEY.** Ben vaktinde hazırlanır beklerim hep böyle. Olacak iş mi? Bir kere de vaktinde hazır olsun. Yok! Sonuçta her şeyin bir zamanı var. O zamana uysun! Söyleniyordum bahçede beklerken böyle.

***'Yetti artık. Ömrüm seni
bekleyerek geçti. Beklemekten
ağaç oldum resmen' dedim.***

Sonra birden içime bir sıcaklık yayıldı. Bacaklarımdan başıma doğru bir karıncalanma hissettim. Ne olduğunu anlayamadan kendimi kıpırdayamaz bir hâlde buldum. Önce anlamadım tabii ağaç olduğumu. Neriman gelip de beni görünce anladım meseleyi" dedi ve ağlamaya devam etti.

Neriman teyze de kocasının kabuklu gövdesine sarılmış hıçkırarak ağlıyordu. Mahallenin kadınları Neriman teyzeyi, erkekleri de Necati amcaı avutmaya çalıştılar. "Merak etmeyin, geçecek, geçip gidecek bunlar" falan dediler. Oysa hiçbir şeyin geçeceği yoktu. **AKSİNE HER ŞEY DAHA YENİ BAŞLIYORDU.**

DİLİNDE TÜY BİTMEK

Ekrem amca, mahalle esnafını Necati amcanın başında nöbet sırasına soktu. Hiçbir kedi Necati Bey'e çıkmasın, iti köpeği –af buyurun– hacetini falan yapmasın, kuşlar Necati Bey'in dallarına konmasın, böcekler gövdesini oynamasın nöbeti an itibariyle başlamıştı.

***Başlamıştı başlamasına ama
neyin nöbetini tuttuğumuza
ne kulaklarımız, ne gözlerimiz,
ne de beynimiz inanabiliyordu.***

Emekli polis amiri Ekrem amca, tüm mahalleliyi gruplara ayırdı ve görevlerimizi tek tek sıraladı:

“Dokuz numara ve on numara. **SİZ İKİ DAİRE, SABAH 8.00-10.00 NÖBETİNİ ALIN.** Ne de olsa emeklisiniz. Sabah yetişeceğiniz iş yok. Hem güneş tepeye dönmemiş olur, pöfür pöfür tutarsınız nöbetinizi” dedi. On numarada oturan ve kulağı az duyan Numan dede, **“NE NÖBETİ? NE NÖBETİİİ?”** dedi kelimenin sonunu uzata uzata. Bir eliyle de duymayan kulağını Ekrem amcaya doğru çevirmişti. O an Ekrem amcanın, Numan

dedeye verdiği cevaba, daha doğrusu böyle saçma bir cümle kurmuş olmasına ve tüm saçmalığına rağmen bu cümlelerin var olan durumla uyumuna inanamıyorduk:

***“Dedeciđim, Necati Bey’e kuş muş
tuvaletini yapmasın, kedisi köpeği
üstüne pislemesin diye burada
bekleyip hayvanatı kışkışlayacağız.”***

Ekrem amca, görev sırasını daire daire, aile aile, insan insan çat çat sıraladı. Bizim aileye, annemin öğretmenlik yaptığı, Ahmet’le benim öğrenci olarak gittiğimiz okuldan ve babamın da çalıştığı fabrikadan eve döndükten bir saat sonrasına nöbet yazıldı. Eve 17.00’de dönüyorduk, 18.00-20.00 nöbeti bizdeydi. Aradaki bir saatte de işte yemek falan yer, üstümüzü değiştirirdik. Nöbet bilgilerimizi alıp olan bitenden sebep, beş karış açık kalmış ağızlarımızı zar zor kapatarak arabamıza bindik. Her gün olduğu gibi babam, annemle bizi okula bıraktı ve fabrikaya geçti. Arabadan inerken birbirimizi öpüp sarıldık. O an içime sanki her şey her günkü gibiymiş gibi bir his geldi **AMA ASLINDA HİÇBİR ŞEY, HİÇBİR GÜNKÜ GİBİ DEĞİLDİ.**

Okula girince annem bizi öpüp “İyi dersler” dileyerek öğretmenler odasına geçti. Biz de Ahmet’le sınıfa doğru yürümeye başlıyorduk ki ne mümkün! Öğretmenler odasından birinin eti koparılıyor gibi çığlıklar yükselmeye başladı.